

OPINIONS

Tornabous, gener 2011

Nº 25

Mirem-nos al mirall... ?

Us heu aturat mai a pensar com som en realitat...?

Sabem que tots tenim una estructura bàsica formada per ossos, músculs i d'altres... però, per misteris de la natura, en el món, no ni ha cap persona igual. Malgrat aquesta individualitat física, que ens diferencia els uns dels altres, fem ús d'un nom i uns cognoms que hem heretat de qui genèticament són els nostres pares, o en altres casos, de qui, amb un grau superlatiu d'amor i bondat, ens han fet de pares...

Tant se val, que hi haguessin lligams de sang o no, el que compte és que, avui, ens podem mirar el mirall gràcies a que ells ens van dedicar una part molt important de la seva vida...

... Quan ens van infantar i ens van alletar... Quan vam fer els primer passos i la seva mà o la seva presència ens donava seguretat i tranquil·litat... Quan moltes nits les nostres pors o la nostra salut feia imprescindible una demostració de la seva estima... Quan en arribar a adolescents, el primer amor ens va fer vessar llàgrimes perquè no era correspost... Quan de joves, les nostres il·lusions varen ser substituïdes per una colla de decepcions davant un món que semblava era al nostre abast canviar i... va ser a l'inrevés, ens va arrossegar cap a un remolí d'esdeveniments familiars i socials, els quals, no tenien res a veure amb el que durant molt temps havien estat els nostres somnis... Malgrat tots els entrebancs que vam anar trobant, sabíem que ells eren allí per escoltar-nos i amainar els nostres desencisos... I, amb empentes i rodolons hem arribat fins l'avui.

I... què ens diu el mirall quan ens posem al seu davant...?

En primer lloc ens retorna el nostre físic. A l'altra banda hi ha un ulls que ens miren sense contemplacions i reflecteixen una imatge que ens hem acostumat a veure, la qual, ni ens sorprèn, ni en fem cas per sabuda, però, si la mirem amb deteniment... ens agrada...?

Ben segur que hi ha dies de tot: uns dies posaríem cortinetes al davant d'aquella "cosa", que gosa sense misericòrdia, recordar-nos que hem passat una mala nit per motius de salut o per preocupacions que no ens deixen descansar ni de nit ni de dia... O ens fa palesa de la decrepitud que va adquirint la nostra cara i el nostre cos amb el pas dels anys i contra la que no hi podem fer res, malgrat ànimes bones ens aconsellin cremes revitalitzadores o reductores, per la cel·lulitis, per les potes de gall, etc., i que ens assegurin fan miracles.

Fent cas del que diuen i carregats de bona fe, esperant resultats miraculosos, ens disposem a utilitzar-les. Busquem després, al davant del nostre "repetidor" el testimoni de la seva efectivitat i... a vegades ens sentim satisfets dels resultats i a vegades pensem que... malaguanyades despeses.

D'altres dies però, en arribar un esdeveniment que esperàvem amb il·lusió i alegria, al tenir més cura en la manera d'arreglar-nos... al fer la mirada definitiva al nostre "sincer amic-enemic" ens sorprèn i fins i tot ens agrada veure reflectida en ell, una imatge, "il·luminosa", inusual en nosaltres.

Però... deixem la part física i mirem-nos, hipotèticament, en el mirall que reflecteix el nostre interior.

Què hi trobem...? Una pregunta ben complexa ja que cada persona és un món. Esbrinar què passa dins la nostra "ànima" és moltes vegades decebedor i no ens interessa aprofundir en ella.

Ens estimem tant, que tot són excuses per no veure la part negativa que hi ha en cadascú de nosaltres, ni el saber quin és el resultat, parcial o total, del nostre comportament produït per un estat emocional que fa que descarreguem el nostre enuig o la nostra indolència vers els altres, malgrat saber, que moltes vegades fem mal amb el nostre comportament.

Vivim en un estat de provisionalitat permanent, o en una rutina asfixiant, que no ens dona cap satisfacció i que fa que actuem moltes vegades com autòmats; i el que és pitjor, que ens mentim, un munt de vegades, culpabilitzant la gent o els incidents amb els que convivim diàriament, de ser els culpables de la nostra desídia i de no poder exterioritzar el "jo" que tenim amagat en el pou on van caient tots els nostres anhels.

Ens és més fàcil el no pensar, que portar a terme, mitjançant paraules o accions, l'essència de tot el que ens agradaria o ens hagués agradat fer i per covardia o comoditat (que no deixa de ser un component de la covardia), no vam, ni hem pogut dur a terme.

Quan en un moment donat una circumstància o una persona desperta un canvi en la nostra manera de pensar o fer i desencadena unes emocions inimaginables (poden ser de qualsevol ordre, religiós, polític, social, amorós, etc.), hauríem de ser el suficientment valents com per a trencar els motlles establerts per la societat que ens donen una seguretat i pocs maldecaps, però que... al mateix temps fan que, la nostra vida i el nostre estat emocional sigui una línia plana i que, degut al nostre conformisme, el grau de felicitat que podem arribar a assolir... sigui minso.

Necessitem pastilles per el cor, per a l'artritis, per a dormir, vitamines o ansiolítics si ens sentim alacaiguts o depressius... Recorrem a elles perquè ens sembla que són l'única cosa que alleugera el nostre mal estar físic i que il·lumina la nostra ment, la qual, s'ha convertit en un espai tancat i fosc. Sembla que la seva ingesta, ens allunya de la claustrofòbia que sentim dins nostre, on hi hem anat a parar per inèrcia i falta d'estímul de tota mena.

Reconeixem la buidor interior de la que som posseïdors però, és més fàcil buscar un pal·liatiu als nostres desencisos i a la nostra soledat, bevent... inhalant... ingerint... o qualsevol altra cosa... que per uns moments ens fa oblidar que vivim perduts en un territori desèrtic. No volem el contacte d'una mà, o una conversa sincera i seriosa que esbandiria moltes de les nostres malures, preferim més, seguir amb la rutina narcotitzant del nostre monòleg.

Si estem "d'humor", busquem en llibres d'autoestima o en reflexions, (que suposadament han fet persones assenyades) trobar en algun dels seus paràgrafs o frases escrites la solució als problemes que ens neguitegen i a través de les seves idees, que ens ajudin a trobar solucions als mateixos.

Però, al tancar el llibre queden enterrades en les seves pàgines totes les similituds que ens havien apropat amb interès a la seva lectura i, poques vegades ens sentim agosarats per portar a terme els consells o les raons del que ens ha semblat, al llegir-lo, estaven carregades de raó.

Potser si dedicuéssim una estona a mirar-nos en el mirall del nostre interior, el qual ens retornaria reflectits els nostres pensaments, els nostres desitjos i les nostres actuacions, i ho féssim sense presses, amb sinceritat, sense buscar subterfugis ni excuses com a justificació dels nostres actes, trobaríem que, emprar una estona rumiant, passant pel sedàs de la reflexió si el nostre comportament és el correcte, podria servir per a esmenar una manera de fer, llimant les punxes que no ens han agradat i fan mal, i alhora, contribuiria a aportar un grau important de maduresa, d'equilibri i de tranquil·litat vers nosaltres i vers les persones estimades que ens envolten.

Jo sé

Sé que si sento el plor
de l'ocell quan vola,
ets tu que en algun racó plores,
que, com l'ocell ferit,
ple de sang al pit,
a l'arbre sec un niu implores.

Però jo vull ésser
per a la teva tristesa,
com el polsós i vell armari
que guarda els mals records
entre la foscor,
i t'impedeix poder tornar-hi.

Però aixecar-te no puc jo.
Pas a pas, el teu esforç
farà, només voler,
que en aquest teu desert
puguin néixer noves branques.

Obre els ulls i mira al front.
Trobaràs sempre quelcom
que vulgui el teu alè,
que digui: "Dóna'm fe,
vull seguir la caminada".

Sé que si enmig del mar
veig una gavina
lliscant dintre l'espessa boira,
ets tu que estàs cercant
un recer, un empara,
un lloc entre les roques.

Però jo vull ésser,
per a la teva incertesa,
el cop de vent que trenca l'aire
I t'obre l'horitzó,
per a reprendre el vol
que et portarà... a la nostra platja.

Però aixecar-te no puc...
Obre els ulls i mira al front...

Lluís Llach

Reflexions de saviesa

- Quan sabem que podem ajudar a qui ho necessita i, tenint els mitjans, no ho fem per mandra, avarícia, supèrbia o orgull, només demostrem posseir un **cor dur** i **poca talla moral**.
- Per què hi ha tants capellans que quan parlen de Déu ens avorreixen...?
- Poques vegades **qui rep el q. no mereix, agraeix el q. rep.**

Cuina: Dos arrossos barats, gustosos i molt fàcils de fer.

Arròs fet amb llaunes de calamarcets:

Ingredients per a 4 persones:

- Arròs. (dos grapats per persona).
- 2 llaunes de calamarcets o xipirons amb la seva tinta, trossejats o farcits amb les seves potes.
- Ceba.
- Un parell de cullerades de polpa de tomàquet.
- Oli, i sal i aigua.
- Musclos, gambes o llagostins. (Optatiu)

Elaboració:

Poseu en una paella l'oli just per fer un sofregit de ceba, la qual ha de quedar gairebé caramel·litzada. Quan estigui al punt, afegiu la polpa del tomàquet les llaunes de calamars amb la tinta i l'arròs. Remeneu fins que quedi agermanat. Afegiu l'aigua necessària (segons el tipus d'arròs se'n necessita més o menys i també dependrà de si us agrada una mica caldós o no). Quan estigui quasi al punt, que només falti un parell de minuts, podeu afegir (optatiu) les gambes o llagostins que prèviament haureu passat molt poca estona per una paella. Deixeu-lo covar tapat deu minuts i ja serà a punt per a menjar.

Arròs fet amb peus de porc:

Ingredients per a 4 persones:

- 1 peu de porc i mig per persona. (Millor que siguin les mans doncs són més molsudes).
- Ceba, alls, un polsim o branqueta de farigola, un porro i un parell de pastanagues.
- Uns grans de pebre.
- Un parell de claus d'olor. (Optatiu).
- Tomàquet.
- Una pastilla de brou concentrat. (Optatiu).
- Arròs.
- Sal i oli

Elaboració:

Poseu en una olla a pressió aigua molt abundant amb sal (malgrat ha de servir per coure l'arròs, pareu compte en no sobrepassar el límit permès per cada olla) juntament amb els peus/mans, la ceba punxada amb els claus d'olor, uns quant alls, un tomàquet sencer, la branca de farigola, el porro, les pastanagues i uns grans de pebre. Deixeu-lo bullir una hora a foc mitjà. Si ho feu en una olla normal la cocció pot durar dos hores i mitja perquè els peus/mans quedin melosos.

Degut a la pressió que hi ha dins l'olla, compte també al destapar-la. Deixeu refredar els peus/mans per poder treure els ossos i reserveu l'aigua d'haver-los bullit en un altre recipient.

Feu un sofregit de ceba, alls i no gaire tomàquet, afegiu els peus/mans desossats i l'arròs. Remeneu per agermanar-lo tot i aboqueu l'aigua d'haver bullit els peus/mans. Com que aquesta és molt gelatinosa, si veieu que l'engoleix massa de pressa, en podeu afegir de l'aixeta.

Rectifiqueu de sal, i si ho creieu oportú, afegiu una pastilla de brou concentrat. Normalment no cal, doncs tot plegat queda molt gustós.

I..... BON PROFIT